

Весела Дружина

24
БРОЙ
2 лева

СЕДМИЧЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

ГОД. IX. 18. II. 1962 г.

РЕДАКТОРИ: А. РАЗЦВЪТНИКОВЪ, Е. КОРАЛОВЪ и Ц. ЦВЪТАНОВЪ
Год. абонам. 68 лв. • Адресъ: А. ХИТЛЕРЪ № 66. Тел. 4-18-41 — София. Пош. чекова с-ца 722

Одобренъ в прес. орг. № М. № 11.
(окр. № 2813 отъ 27. X. 1957)

ЗЛАТНАТА ТОРБА

Приказка отъ Асенъ Разцвѣтниковъ

Въ едно селце, на брѣга на Синьото езеро, живѣлъ нѣкога богатъ човѣкъ. Той ималъ отъ първата си жена единъ синъ на име Гривъ. Втората му жена му родила още едно момче, което кръстили Рамъ. Повторницата не обичала своя завареникъ. Отъ тъмни зори до късни нощи той работѣлъ на нивата, или пасѣлъ добитъка изъ къпинака край езерото.

Единъ день Гривъ загубилъ най-малкото теленце. Когато закаралъ другитѣ добичета въ село, мащеха му подбутнала баща му да го изпжди. Гривъ заплакалъ горчиво и се върналъ при езерото да търси загубеното теленце.

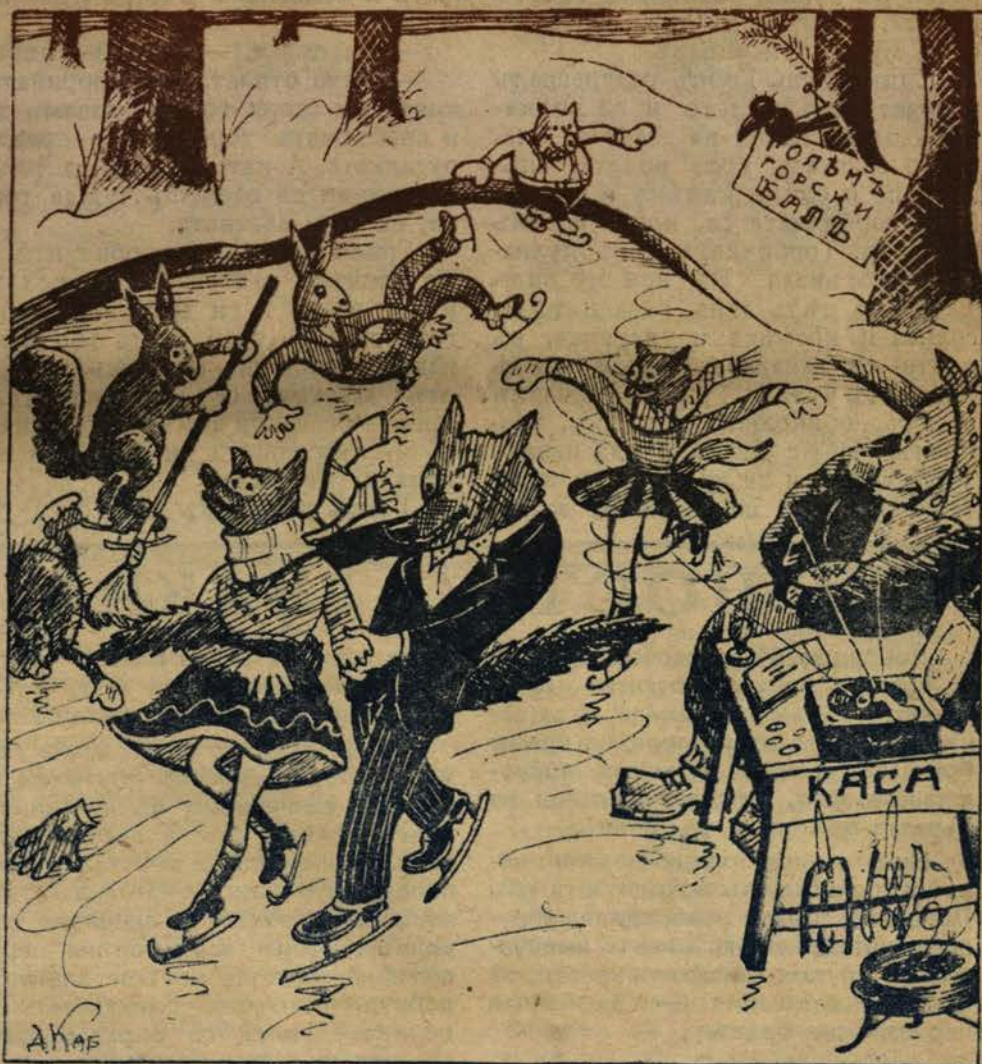
Било вече късна нощъ. Пълната месечина свѣтѣла на небето и се огледала въ езерото. Виждало се като денемъ. Като вървѣлъ по скалистия брѣгъ и викалъ теленцето по име, Гривъ чулъ тихъ плачъ. Огледалъ се и видѣлъ срѣдъ камънацитѣ една малка русалка съ дълги коси, които блѣстѣли на месечината като злато.
— Защо плачешъ? — запиталъ я Гривъ.

— Убодохъ си крака и не мога да се върна въ езерото.

Гривъ взелъ русалката на ръце и я занесълъ до езерото.

— Какъ да ти се отплатя? — за-

(Продължава на стр. 2)

БАЛЪ ВЪ ГОРАТА

Тая нощъ въ гората снѣжна срѣдъ блатото заледено, балъ съсъ кънки се урежда — всяко вечеръ е наредено. Баба Меца — касиерка, собира таксата при входа, на главата ѝ се мърка кърпа по последна мода. Кумчо Вълчо съ фльонга връзка съсъ сако и панталонъ, елегантенъ, парфюмъ прѣска като нѣкой сжщъ баронъ.

Кума Лиса — нѣжна, фина — съ клошъ пола отъ черъ сатенъ, съ бѣло шалче отъ коприна, елиса Вълча — старъ ергенъ. Свири, хрипти грамофонътъ — румба, валсъ, танго, фоксъ тротъ, играй Вълчо нашъ, баронътъ — смая всички народъ. Заю Баю тушна здраво, Ежко Бѣжко се подхлъзна, Свинчо кара право. — Bravo! Баба Меца гледа, зъзне.

Катеричката съ метлата мете, чисти, туря редъ, гледа гарванъ отъ върбата чуди се на тоя свѣтъ: „Що сж луди полудѣли въ тоя късенъ нощенъ часъ — сякашъ куче не видѣли — да ги видя азъ тогазъ!“ Но танцуватъ всички цѣятъ, хичъ не чуватъ го дори — новъ животъ си вечеръ живѣятъ — балътъ трая до зори!

ЦЕНКО ЦВЪТАНОВЪ